

οικείς τοιχογραφίες στο μοναστήρι τους, πού θα παρίσταναν τη ζωή του άγιου Βενεδίκτου. Ένώ όμως εργαζόταν, έκανε χιλίες δυο τρέλλες, και διηγείτο στους αγαθούς μοναχούς τέτοιες σκανδαλίδικες ιστοριούλες, ώστε τους έκανε να γάνουν τὰ λογικά τους. Μά στο τέλος κάποια άλλη σατανική ιδέα του κατέβηκε, και τότε έπαινος να διηγείται τις ιστορίες του και ζήτησε να τον αφήσουν μονάχο παιά στην εργασία του, γιατί είχε να έκτελέσει, όπως τους είπε, τὰ δυσκολότερα μέρη των τοιχογραφιών του.

Μερικές μέρες πέρασαν έτσι, χωρίς κανείς να μη ποτέ στο μέρος όπου εργαζόταν ο ζωγράφος. Τέλος, όταν τὸ έργο του τέλειωσε, ο Ράβι τους κάλεσε όλους εκεί, και τότε μια-μια άρχισε να αποκαλύπτει τις εικόνες του. 'Η πρώτες τρεις—γιατί όλες-όλες ήταν τέσσερες—εποκάλειαν τὸ θάνασμά των μοναχών. Μά η τετάρτη...

'Η τετάρτη εικόνα παρίστανε ένα επεισόδιο από τη ζωή του Αγίου Βενεδίκτου, όταν ένας έχθρος του, ο οποίος τον μισούσε για τὴ φήμη τῆς αγιωσύνης του, και ήθελε να τον βάλει σὲ πειρασμό, μάζεψε μιὰ μέρα πολλές γυναίκες ελευθέρων ήθων και τις έστειλε να τρυφώσουν ξαφνικά τον άγιο και να τον κατανακίσουν με τὰ δέληγιά τους. Έννοείται ότι τὸ θέμα αὐτῆς τῆς τελευταίας εικόνας τὸ είχε διαλέξει ο ίδιος ο Ράβι. Και για να καταστήσει τὸν πειρασμό πιο χτυπητό και τὴν άρετή του άγίου πιο μεγάλη, είχε ζωγραφίσει όλες τις γυναίκες γυμνές και σὲ στάσεις έξαιρετικά προκλητικές!

Οι άμφοι οί μοναχοί έβγαλαν μιὰ κρανηή άτελεισίαις, όταν είδαν αὐτήν τὴν εικόνα και άρχισαν να άποκαλοῦν τὸ ζωγράφο θεοπάλαβο. Καί επειδή μιὰ τέτοια εικόνα ήταν άδύνατο να μείνει μέσα στο μοναστήρι, ο ήγούμενος εφρόταξε να τὴν χαλάσουν.

Τότε όμως ο Ράβι έκανε ένα νεύμα να σταματήσουν, και παίρνοντας τὸ πινέλο του, σκέπασε τὴ μιὰ ἀπό τις γυμνές γυναίκες τῆς εικόνας του με φορέματα τόσο πλατειά, τόσο όρνια και τόσο κιαματιά, ώστε οί μοναχοί τὸν εθαύμασαν και με τὴν ύπόσχεση τοῦ εκκολλασμένου ότι θὰ έκανε τὸ ίδιο και για τις άλλες γυναίκες, ο ήγούμενος ανέκαλεσε τὴ διαταγή του. 'Η εικόνες αὐτές σώζονται μέχρι σήμερα.

Ο 'Ιωάννης Ράβι πέθανε σὲ πολὺ προχωρημένη ηλικία και ήταν άνωματώτατος μέχρι τις τελευταίες του στιγμές, παρ' ὅλη τὴν έξλιξη ζωῆς ποῦ έζησε.

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Στὸ Πλημμελειοδικείο.

Ο Πρόεδρος στὸ μηντή :

— Παραποιήσατε ότι σὰς έκλεψαν αὐτὸ τὸ μαντήλι.

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε... Ἀποδείξεις δὺν έχω ἀπάνω μου ένα άλλο έντελὸς όμοιο...

— Αὐτὸ δὲν εινε ἀποδείξεις, τὸν διακόπτεi ὁ Πρόεδρος. Μά κι' έγὼ έχω ένα όμοιο μαντήλι στὴν τσέπη μου.

Κι' ετοιμάζεται να βγάλῃ τὸ μαντήλι του...

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο... Σὰς πιστεύω, κύριε Πρόεδρε, σὰς πιστεύω, γιατί... μοῦ έχουν κλέψει τότῃα μαντήλια!...

Στὸ δικαστήριο τοῦ Βανερτούμ, στὸ Λονδίνο, μιὰ κυρία καλεῖται να μαρτυρήσει.

Λέει τὸ όνομά της, τὸ επώνυμό της, τὴν ιδιότητά της, τὴ διεύθυνσί της και έπειτα σταματáει. Τότε ὁ Πρόεδρος με έξαιρετικὴ λεπτότητα, τὴ ρωτáει :

— Τότε, κυρία μου, εφαιρετήθηκε να μὰς πῆτε και τὴν ηλικία σας. 'Η μάργυς όμως σιωπá. Ο Πρόεδρος φαντάζεται πὸς δὲν άκουσε τὴν ερώτησί του και τὴν ξαναρωτáει :

— Κυρία, πὲς μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ηλικία σου.

'Η μάργυς όμως βυθίζεται σὲ σκέψεις και δὲν άπαντá. Πόσων ετών να πῆ πὸς εινε ;... Πὸς να κρύψει καμιά εκκοσμιá χρονία ;

Τότε ὁ Πρόεδρος τῆς λέει με σιγανὴ φωνή :

— Βιασθήτε, κυρία μου. Πόσων ετών ελσθε ; Βιασθήτε να μοῦ άπαντήσετε, γιατί ὄσο περνáει ἡ ὥρα, τόσο γεργάτε!...

Στὸ Κακοφυγιόδικείο δικάζεται ένας πατροκτόνος, και άν και έχει αποδειχθεί σχεδόν τὸ εγκλημά του, οί έγορκοι τὸν άδωώνουν.

Μετá τὴν áδωσι, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου, πλησιάζοντας τὸν πατροκτόνο, τοῦ λέει :

— 'Η μητέρα σας εινε ζωντανή ακόμα ;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε...

— Τότε... καλὴ αντίμωσι!... τοῦ λέει ὁ Πρόεδρος και άπομακρύνεται.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

'Η ημέρα τῆς στέφους. Μπρὸς στὴν ξυπόλητη... Μεγαλειότητά της. 'Η μικρὴ πριγκίπισσα και ἡ ναύτης. 'Η ειλκρινεία τῆς Βικτωρίας. 'Η δὺς άταξίες. Τὸ μόθημα τοῦ πιάνου. Τὰ νεύρα τῆς πριγκίπισσας. 'Η γνώμη μιῆς παιδαγωγού. Μιὰ βασίλισσα καλὴ για σύζυγος πτωχοῦ οικογενειάρχου. κ.τ.λ.

'Όταν εξημέρωσε ἡ ημέρα, κατá τὴν ὁποία ἡ Βικτωρία ἐπρόκειτο να στεφθῆ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἐπιπροσφρήθηκε διὰ ὁ λόρδος Κόνγκραμ, ὁ ανώτατος ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας, και ὁ δὺο θεοὶ τῆς δοκῆς τῆς Σούσεξ και τοῦ Κοιμητηρίου τὴν ἐπεριμεναν να σηκοθῆ.

'Η Βικτωρία, μόλις τὸ άκουσε αὐτὸ, μὴ θέλοντας να τὴν ἀναμένουν ἐπὶ πολὺ πρόσωπα τόσο σεβαστá, πῆδσε άπ' τὸ κρεβάτι της, φόρεσε αὐάντο ἀπὸ τὸ ντυχτιὸ της μιὰ μελωζα και παρονιάστρικε μπροστá τους, ἔπιόλητη καθὼς ήταν.

—Μεγαλειότητά, ήθημα ἔδω για να κανονίσουμε με τὴν Υ. Μ. τὰ τῆς στέφους της, τῆς εινε ὁ λόρδος Κόνγκραμ γονατίζοντας μπροστá της και άπατάξιμενος τὸ δεξιὸ της χέρι.

'Αμέσως θέλησαν να μμηθουν τὸ παράδειγμα τοῦ λόρδου Κόνγκραμ και οί δὺο θεοὶ τῆς βασιλείας, ἀλλá ἐκείνη τους διαπόδισε, ἀγαλιάζοντας τους τρυφερά και πτωρίζοντας :

— Κι' άν ἔγινε βασίλισσα, δὲν ἔπαυα ὄμοιο ναίμα ἀνεψιá σας...

'Η Βικτωρία προσπαθοῦσε να συνήθεισά τὰ παιδιá της στὴ μετριόφροσνὴ και να βγάλῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους κάθε εἶδος ἐπάφρους.

Μιὰ φορá, ἡ Βασιλικὴ οικογένεια ἀποφάσισε να ἐπισκεφθῆ ἓν σόματι κάποιου πολεμικὸ πλοίου. Τότε εινε ναύτης πῆρε στὴν άγκαλιά του μιὰ μικρὴ πριγκίπισσα, τὴν ἀνέδρασε στὸ πλοιο και τὴν ἀπέθεσε στὸ κατáστροφωια λέγοντάς της με φωνὴ τρυφεροή :

— Καθῆστε αὐτὸ, μικρὴ μου κυρία!

'Η μικροῦλα ὄμοιο δὲν ἔβρισε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν τίτλο ποῦ τῆς ἔδωσε ὁ ναύτης και τοῦ ἀπάντησε με θυμὸ :

— Δὲν εἰμαι κυρία. Εἰμαι πριγκίπισσα...

—Θά έκανεσ καλύτερα, κόρη μου, εινε τότε στὴν πριγκίπισσα ἐπεριβιναίνοντας ἡ βασίλισσα, να τῆς σὸν καλὸ μαζ ναῖτη ὅτι δὲν εἰμαι ἀκόμη κυρία, ἀλλ' ὅτι ἐλλίπεισ να γίνης μιὰ μέρα...

'Η ειλκρινεία τῆς Βικτωρίας κατá τὴν παιδικὴ της ηλικία ήταν' τόσο μεγάλῃ, ὡστε δὲν μποροῦσε κανεὶς να ἀναφέρῃ ἐνοπίον τῆς καμιά ἀναρχοβία, τῆς ὁποίας ήταν και αὐτὴ ἓν γνῶ-

σει, χωρὶς να τὴ διορθῶσει άμέσως. Ἔστω και άν αὐτὸ ἐπρόκειτο να ἀποβῆ εἰς βάρος της.

Μιὰ μέρα ἡ ὄμοιασση μητέρα της ρώτησε τὴ Γερμανίδα παιδαγωγό, άν ἡ Βικτωρία ήτανε φρόνιμη. 'Η παιδαγωγὸς τῆς ἀπάντησε ὅτι μόνο μιὰ άταξία εινε κάνει ἡ πριγκίπισσα ἐκείνη τῆς μέρας.

— Δὺο άταξίες! τὴ διόνογε ἡ Βικτωρία ἠνεψιμίζοντας στὴν παιδαγωγό και τὴ δεύτερη άταξία της, τὴν ὁποία ἐκείνη εινε παραλείπει.

Κατá τὴ διάρκεια τῶν μαθητικῶν σπουδῶν της ἡ Βικτωρία ήταν πολὺ νευρικὴ. Μιὰ μέρα θύκωσε τρυφερά με τὴν διδασκάλισσα τοῦ πιάνου και δὲν ήθελε να καθιση παιά να παίξῃ. Ἐκάλεισαν τότε τὴ Γερμανίδα παιδαγωγὸ τῆς, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε σ' αὐτὴ μεγάλη ἐπιμρο, ἀλλá όλες ἡ ὑποδείξεις της ἔπιγαν χαμένες, γιατί ἡ πριγκίπισσα εινε ἀμετάπειστη.

— Μά πρὲπει να ξέρετε, φώναξε ἐπὶ τέλους ἐρεθισμένη ἡ διδασκάλισσα, ὅτι τὰ μαθηματα παρονιάζουν και για τις πριγκίπισσες τις ίδιες δυσκολίες ποῦ παρονιάζουν για ὄλον τὸν κόσμο. Δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον ἰδιαίτερο για να μαθαίνουν οί βασιλικοὶ γόνοι τὸ πιάνο χωρὶς κόπο...

— Πὸς δὲν ὑπάρχει! φώναξε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα. 'Υπάρχει τὸ μέσον αὐτὸ...

Και σὰν να τῆς ήθε κάποια ξαφνικὴ ἐμπνεοσι ἐτρεξε στὸ πιάνο, τὸ ἔκλεισε με ὄρημ, ἔβαλε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη της και βγήκε ἀπὸ τὴν αἰθουσα, ἀφῆνοντας μόνῃ της τὴν κατáλητη διδασκάλα.

Ἀλλá ὕστερα ἀπὸ λίγο τῆς πέρασε ὁ θυμὸς και ξαναγροισε μετανοημένη για να ἐξακολοθῆσθ τὸ μάθημα.

Μιὰ ἀπὸ τις παιδαγωγούς τῶν τέκνοιν τῆς Βικτωρίας ἐξέφρασε κάποτε γι' αὐτὴ τὴν ἐξῆς γνώμη :

— 'Η βασίλισσα εινε τόσο καλὴ, ὡστε θὰ μποροῦσε ἀξιόλογα να γίνῃ σύζυγος ἐνὸς πτωχοῦ οικογενειάρχου...

